

Egyszerű, paraszti beszédével, amelyből azonban kihangzott a barátságos jóindulat, csillapító jótékony hatást gyakorolt Maryre, aki lassanként abbahagyta a sírást és egészen megnyugodott. Márta valósággal megkönnyebbült.

- Most már ideje, hogy fölkeljen, - mondotta. - Mrs. Medlock megparancsolta, hogy idehozzam a theáját meg a fröstökjét a szomszéd szobába, meg aztán az ebéggyét is, azt a szobát is magának adták. Segítek magának felöltözni is, ha kibújik az ágyból. Ha hátul gombolós a ruhája, úgy sem tudná magátú begombóni.

Amikor Mary végre elhatározta, hogy fölkel, Márta kivette a szekrényből a ruhát, amely azonban egészen más volt, nem az, amelyben előző éjjel Mrs. Medlockkal megérkezett.

- Ez nem az én ruhám, - mondotta - mert az én ruhám fekete.

Aztán alaposan megtekintette a fehér gyapjúkabátot és szoknyát és hűvös elösmeréssel mondta:

- Ez a ruha szebb, mint az enyém.

- Hát ezt vegye fő, - felelte Márta. - Mr. Craven parancsóta Mrs. Medlocknak, hogy Londonban ilyet vásároljon. Azt mondta: »Nem akarom, hogy az a gyerek fekete ruhában mászkáljon itt, mint valami árva lélek. Attól ez a ház még szomorúbb lenne. Adjon neki színes ruhát.« Édesanyám azt mondta, hogy ez helyes beszéd. Édesanyám mindent megért, amit más ember mond. Ő se szereti a fekete ruhát.

- Én meg gyűlölöm a fekete ruhát - mondotta Mary.

Az öltözködés mindkettőjüket megtanította valamire. Márta gyakran ki meg begombolta kisebb testvércéi ruháját, de még olyan gyereket, aki maga is fel tudott volna öltözni, de nem tette, csak állt tétlenül, várva, hogy jöjjön valaki és öltöztesse föl, mintha neki se keze, se lába nem volna, olyant még nem látott soha.

- Miért nem húzza föl a cipőjét maga? - kérdezte Márta Maryt, amikor ez nyugodtan ült, odatartotta a lábát.

- Mindig az ája húzta fel, - felelte megütődve Mary. - Az volt a szokás.

Ezt gyakran idézgette: »az a szokás.« Ezt szokták mondogatni a benszülöttek mindig. Ha az ember valami olyant kívánt valamelyik benszülöttől, amit annak az őse ezelőtt ezer esztendővel nem tett meg, a benszülött szelíd tekintettel azt felelte rá: »Az nem szokás« - és a dologról többé beszélni sem lehetett.

Miss Marynél pedig az volt a szokás, hogy ő nem tett semmit, csak állt és megengedte, hogy mint valami bábut felöltöztessék; de még mielőtt készen lett volna, hogy reggelizni menjen, már sejtette, hogy Misselthswaite Manorban sok olyan dologba kell beletanulnia, amiről azelőtt sejtelve sem volt. Így meg kell például tanulnia, hogy saját kezével húzza fel a harisnyáját meg a cipőjét és maga vegye föl azt, amit leejtett. Ha Márta valami előkelő hölgy jól nevelt szobaleánya, akkor sokkal alázatosabb és tisztelettudóbb. S tudja azt is, hogy az ő feladata az ifjú hölgy haját kikefészni, begombolni a cipőjét és fölvenni mindent, amit leejt. Ámde ő bizony egyszerű yorkshirei nevetlen parasztleány létére ott nőtt fel a Csenderes egyik kunyhójában, egész rakás apró testvércéjével és sohasem is álmodott egyébről, minthogy ellássa a saját dolgát és gondozza a kicsinyeket, akik vagy ölbéli csecsemők, vagy annyira aprók még, hogy már szerte mászkálnak és belebotlanak mindenbe.

Ha Mary Lennox olyan leány, aki szívesen nevet alkalomadtán, talán mulattatja Márta bőbeszédűsége; de Mary teljes hűvösséggel hallgatta, nem kevésbé csodálkozva modora szabatosságán. Eleinte nem is igen figyelt rá, de amint a leány tovább csacsogott a maga kedélyes modorában, Mary mégis csak megjegyzett magának egyetmást abból, amit hallott.

- Ejha! - mondotta Márta - csak látná őket! Van belőlünk ép egy tucat és apó tizenhat shillinget keres egy héten. Aszondom, van gondja anyának elég, amíg valamennyi kap habzsolni való tejbedarát. Mindig ott mászkálnak a Csenderesen egész nap és anya aszongya, attól híznak a gyerekek. Aszongya, talán legelnek is gyenge füvet akár a vad ponny-csikók. A mi Dickonunk szerzett is magának egy kis ponnyt és aszongya, az az övé.

- Honnan szerezte? - kérdezte Mary.

- Ott találta a Csenderesen anyjostú, amikor még egészen apró vót, oszt megbarátkozott velük, adott nekik néha egy falat kenyeret, meg gyenge füvet szedett nekik. Osztt úgy megszokták, hogy utána mentek és megengedték, hogy lovagójon rajtuk. A Dickon jó gyerek, az állatok mind nagyon szeretik.

Marynek soha valami különösen kedvelt saját állatja nem volt, pedig eléggé vágyódott utána. Ezért kezdett némileg érdeklődni Dickon után, s minthogy eddig a világon senki iránt érdeklődést nem mutatott, lehet, hogy ez az egészséges érzék ébredésének kezdetét jelentette nála. Amikor átment a másik szobába, amelyet számára gyermekszobának rendeztek be, azt látta, hogy az a szoba fölöttébb hasonlít ahhoz, amelyben aludt. Egyáltalán nem volt gyermekszoba, hanem olyan, mint a felnőtteké, a falakon komoly képekkel és a bútorzata is csupa nehéz faragott tölgyfa. A szoba közepén nagy asztal, rajta készen állott a kiadós reggeli. De rendszerint kevésbé volt éhes és nagy közönnyel nézte az első tál ételt, amit Márta eléje tett.